

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5Csp/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122343257
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2023:6122343257.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČ: 043 55 211, zastúpený Mgr. Zuzanou Bírovou, advokátkou, Americká 2, 831 02 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 30 849 837, proti žalovanému: N. Š., J.. XX. XX. XXXX, Y. G. X. XXX/XX, XXX XX N., o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu žalobcu zamietá.

Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou na Okresnom súde Banská Bystrica domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 100,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 100,- eur od 25.7.2019 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 12 eur, ako aj náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 100,- eur. Pri registrácii uviedol svoje údaje. Pri registrácii a odoslaní žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so zmlouvou o úvere, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a zároveň potvrdil, že údaje ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol sú pravdivé a úplné. Na základe „Smlouvy o úveru č. 561351 zo dňa 19.6.2019“ uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úveru v znení neskorších predpisov žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanému, ako dlžníkovi, úver vo výške 100,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 28 eur, a to do 28 dní od poskytnutia úveru. V zmysle Smlouvy o úveru č. 561351 sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučne odplátou, čo predstavuje sumu vo výške 28 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej Smlouvy o úveru, stal sa jeho dlh splatným, a to dňom 17.7.2019. Veriteľ je oprávnený upozorniť spotrebiteľa na omeškanie so splátkou úveru, a to buď e-mailom alebo sms správou alebo písomne. Veriteľ je oprávnený požadovať od spotrebiteľa vo forme zmluvnej pokuty paušálnu náhradu nákladov spojenú s upomienkou vo výške 3 eur za každú upomienku. Žalobca vyzýval žalovaného na úhradu jeho záväzku prostredníctvom upomienok zasielaných formou SMS-správ alebo emailov. Na upomienky nereagoval, telefonicky sa s ním nepodarilo skontaktovať. Zaslané boli 4 upomienky v súlade s dohodnutými VPPÚ a tým pádom vznikla žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi 12 eur za zaslané upomienky. V prílohe žalobca priložil 4 upomienky, ktoré boli zaslané 19.7.2019, 22.7.2019, 17.2.2021, 25.2.2021 žalovanému e-mailom v súlade so Smlouvou o úveru ako aj VPPÚ. Upomienky zaslané e-mailom boli zaslané v súlade s v súlade s ustanovením čl. 4 zmluvy o úvere v zmysle ktorého „Spotřebitel dáva výslovný souhlas k tomu, aby mu Veritel zasilal upomienky formou SMS alebo emailové správy na mobilné telefony alebo e-mailové adresy. Žalovaný bol dňa 2.5.2022 vyzvaný na zaplatenie nároku, tento návrh je teda prípustný

v súlade s ustanovením §3 ods. 6 písm. d) zákona 307/2016 Z.z. zákona o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov. Dňa 11.4.2022 bola žalovanému zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalobca si v zmysle nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb. v znení neskorších predpisov uplatňuje voči žalovanému zákonný úrok z omeškania. Žalobca je zapísaný do obchodného registra Českej republiky, je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českou národnou bankou. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľku menej výhodná, keďže právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe smernice 2008/48/ES (ďalej len "Smernica"). Na základe uvedeného je teda súd povinný aplikovať vo veci české právo v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok.

2. Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, a to výzvou z 11.4.2022, potvrdeniami o zaslaných upomienkach k pôžičke č. 561351, zmluvou o úvere č. 561351 zo dňa 19.6.2019, Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru platnými od 18.5.2018, výzvou na okamžité uhradenie dlžoby k pôžičke č. 561351, vyjadrení žalobcu doručeným súdu 23.6.2022, návrhom na pokračovanie v konaní na príslušnom súde z 4.11.2022, písomným podaním žalobcu zo 17.1.2023 a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Na výzvu súdu v upomínacom konaní reagoval podaním z 23.6.2022, v ktorom oznámil, že súhlasí s vydaním platobného rozkazu ako je uvedené vo výzve vydanéj Okresným súdom Banská Bystrica bez uplatneného nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to iba v rozsahu istiny v sume 100,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy a náhrady trov konania.

5. Žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 19.6.2019 zmluvu o úvere č. 561351 v zmysle ust. § 2390 zák. č. 89/2012 Sb. a zák. č. 145/2010 Sb. v predmete poskytnutia pôžičky vo výške 100,- eur s uvedením odmeny 28,- eur, celkovej dlžnej čiastky 128,- eur, dňa splatnosti 17.7.2019 a hodnoty RPSN 2397,81 %. Žalovaný prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk <<http://www.minipozicka.sk>> sa registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 100, eur. Pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so zmluvou o úvere, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a zároveň potvrdil, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol sú pravdivé a úplné (bod V. zmluvy).

6. Podľa bodu 19 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú vyhotovené v českom jazyku, (Právne následky omeškania) v prípade nesplatenia celkovej dlžnej čiastky z pôžičky najneskôr v deň splatnosti stanovených v zmluve, vznikne za podmienok stanovených v zmluve a v VPPÚ spotrebiteľovi vedľa povinnosti splatiť celý dlh taktiež povinnosť platiť úroky z omeškania, zmluvnú pokutu, nahradiť škodu vo výške, v ktorej nie je krytá úrokom z omeškania alebo zmluvnou pokutou, uhradiť paušálnu náhradu nákladov spojených s upomienkami rovnako ako náhradu nákladov, ktoré veriteľovi vzniknú v súvislosti s uplatnením jeho práva, rovnako tiež vznikne veriteľovi právo na odstúpenie od zmluvy a/alebo právo domáhať sa ochrany svojich práv u príslušného orgánu. Žalovaný podpísal všeobecné podmienky poskytnutia úveru elektronicky dňa 19.6.2019 o 09:33 hod.

7. Z predložených potvrdení o zaslaných upomienkach k pôžičke č. 561351 vyplýva že žalobca zasielal upomienky žalovanému dňa 19.7.2019, dňa 22.7.2019, dňa 17.2.2021, dňa 25.2.2022 automatickou notifikáciou na emailovú adresu.

8. Dňa 5.8.2018 bolo zverejnené upozornenie Národnej banky Slovenska na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST, SE, ktorá ponúka spotrebiteľom peňažné pôžičky prostredníctvom internetovej stránky www.minipozicka.sk, ktorá je v slovenskom jazyku. Podľa tohto upozornenia tejto spoločnosti žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky Národná banka Slovenska neudelila.(aktuálne dostupné na <<<https://nbs.sk/aktuality/upozornenie-narodnej-banky-slovenska-na-cinnost-spolocnosti-minihotovost-se-ponukajucej-pozicky-prostrednictvom-www-minipozicka-sk/>>>>>)

9. Vo vyjadrení z 17.1.2023 žiadal žalobca rozhodnúť na základe doteraz predložených dokladov.

10. Keďže v predmetnej veci vystupuje ako žalobca osoba so sídlom mimo územia Slovenskej republiky a žalovaný ako osoba s bydliskom na území Slovenskej republiky, a teda ide o spor s medzinárodným prvkom, bolo nevyhnutné vo veci aplikovať nariadenie podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len ako „nariadenie Brusel I“). Z hľadiska aplikácie nariadenia Brusel I. súd konštatuje, že je splnená podmienka teritoriálnej pôsobnosti nariadenia, keď má byť nariadenie Brusel I aplikované v členských štátoch Európskej únie. Splnená je tiež podmienka časovej pôsobnosti nariadenia, keď spor bol začatý po tom, čo nariadenie vstúpilo v oboch uvedených členských štátoch do platnosti. Splnená je i podmienka vecnej pôsobnosti nariadenia, keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, pričom nariadenie upravuje aj právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv.

11. Podľa článku 18 bodu 2 nariadenia Brusel I druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Podľa článku 1 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (ďalej len ako „nariadenie Rím I.“), toto nariadenie sa uplatňuje na situácie, v ktorých dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch v občianskych a obchodných veciach. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné a správne veci.

12. Podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I. zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

13. Podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia Rím I. pokiaľ nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu v súlade s článkom 3 a bez toho, aby boli dotknuté články 5 až 8, právo, ktorým sa spravuje zmluva, sa určuje takto: zmluva o poskytovaní služieb sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu poskytovateľa služieb.

14. Podľa čl. 5 ods. 1 nariadenia Rím I. spotrebiteľské zmluvy sa v zmysle a za podmienok ustanovených v nasledovnom odseku spravujú právnym poriadkom štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I. bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

16. Podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia Rím I. bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

17. V rámci spotrebiteľských záväzkových vzťahov s medzinárodným prvkom je potrebné venovať zvýšenú pozornosť tomu, či sú dodržané princípy ochrany slabšej zmluvnej strany. Podľa práva EÚ autonómia vôle strán sa považuje za základné právo nevyhnutné pre riadne fungovanie trhu. Prejavom autonómie vôle strán je predovšetkým voľba práva, ktorým sa bude spravovať zmluvný záväzok. V rámci záväzkových vzťahov však majú niektoré zmluvné typy, medzi ktoré patria aj spotrebiteľské zmluvy, osobitné postavenie. So spotrebiteľom je vždy spojená zásada ochrany slabšej strany, keďže vzťah spotrebiteľa a podnikateľa nie je rovnovážny. Tieto faktory sa významne znásobujú aj v spotrebiteľských vzťahoch s medzinárodným prvkom.

18. Žalobca tvrdil, že so žalovaným uzavrel dohodu o voľbe rozhodného práva, ktorým bol právny poriadok Českej republiky. Žalobca síce tvrdil, že zmluvné strany sa na aplikácii českého právneho poriadku dohodli, avšak túto skutočnosť konkrétne nešpecifikoval, teda na základe ktorého dojednania zmluvy a akým konkrétnym spôsobom došlo k dohode o voľbe právneho poriadku Českej republiky.

19. Súd nezistil, že by medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnej dohode o voľbe rozhodného práva. Úvodnú časť zmluvy, podľa ktorej sa zmluva o úvere uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere, súd nepovažuje za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, podľa názoru súdu ide len o konštatovanie, a nie ustanovenie, ktoré by bolo výsledkom zmluvného vyjednávania. V tomto smere súd poukazuje, že sa jedná o formulárovú zmluvu, a teda je zrejme, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť zasiahnuť do znenia tejto zmluvy, pričom žalobca nepreukázal, do akej miery žalovaný znenie zmluvy okrem výšky úveru, ovplyvnil.

20. Rovnako nemožno ani vychádzať zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Tieto podmienky síce mali byť elektronicky podpísané žalovaným, ale jedná sa o jednostranný formulár, ktorý žalovaný nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno konštatovať, že skutočnosti uvedené v týchto podmienkach sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalovaný podpisom iba potvrdzuje, že sa zoznámil v dostatočnom predstihu s ich obsahom, že im porozumel a konštatovanie, že ich považuje za právne záväzné, taktiež nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Žalobca správne uviedol, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je síce harmonizované, čo ale neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné, pričom členská krajina si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu, teda môže rozšíriť ochranu spotrebiteľa, avšak pri zachovaní účelu smernice. Z tohto dôvodu teda nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že pre žalovaného ako spotrebiteľa vôbec nie je podstatné, aký právny poriadok bude na prejednávanej veci aplikovaný (v súvislostiach porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/4/2022 z 27. 09. 2022 v obdobnej veci žalobcu).

21. Súd preto na vzťah medzi stranami sporu bude aplikovať normy slovenského právneho poriadku v zmysle čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I., pretože žalobca ako veriteľ pri uzatváraní zmluvy a plnení z nej konal ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom žalovaný má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a podľa tvrdenia žalobcu veriteľa požiadal o úver cez internetovú slovenskú webovú stránku.

22. Ako vyplýva z § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu,1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu1b) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov1c) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

23. Podľa § 1 ods. 3 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

24. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sa spotrebiteľom na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

25. Podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch sa iným veriteľom na účely tohto zákona rozumie právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm.f) a l), pričom tieto úvery alebo

pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu,6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska,

26. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch sa na účely tohto zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

27. Podľa § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu: a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

28. Podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

29. Podľa ust. § 24 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, sa vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhej vety, § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 až 42, § 8, 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až v), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25.

30. Podľa ust. § 24 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže poskytovať úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, ak má povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery podľa § 20 ods. 1 písm. a).

31. Podľa ust. § 24 ods.3 zákona o spotrebiteľských úveroch iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

32. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

33. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

34. V zmysle § 52 ods. 1 až ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

35. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskej zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

36. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

37. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

38. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

39. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka účinného od 05.12.2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

40. Podľa § 875v Občianskeho zákonníka, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

41. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

42. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

43. Podľa 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

44. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca sa v tomto konaní domáhal zaplata sumy 100,- eur s príslušenstvom titulom vrátenia úveru na základe zmluvy o úvere uzavretej dňa 19.6.2019 (čo nebolo v konaní sporné) medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom.

45. Súd ďalej na základe vykonaného dokazovania zistil, že splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná na 17.7.2019, z čoho potom vyplýva, že jeho splatnosť nepresahuje 3 mesiace, a preto nie je spotrebiteľským úverom. Úver však poskytla žalovanému spoločnosť MINIHOTOVOST, SE, ktorá na území Slovenskej republiky poskytovala úvery bez povolenia Národnej banky a súd je toho názoru, že táto spoločnosť je iným veriteľom podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože poskytnutý úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods.3 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa na poskytnutý úver vzťahuje aj § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia na činnosť Národnou bankou Slovenska, neplatnosťou.

46. V zmysle § 24 ods. 2 citovaného zákona je nepochybné, že žalobca mohol žalovanému legálne poskytnúť úver iba v prípade pokiaľ by mal povolenie udelené Národnou bankou Slovenskej republiky. V tomto ohľade je bezpredmetné, či má žalobca povolenie Českej národnej banky. Je nepochybné, že

žalovanému poskytla úver osoba, ktorá nemá povolenie na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky a v takomto prípade je v zmysle § 11 ods. 3 citovaného zákona táto zmluva neplatná.

47. Skutočnosť, že žalobca poskytoval úvery bez povolenia bola už konštatovaná v rozhodnutiach Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/193/2018 zo dňa 4.9.2020, tiež sp. zn.25CoCsp/2/2020 zo dňa 16.12.2020, rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/4/2022 z 27. 09. 2022, sp.zn. 20CoCsp/46/2020 z 25. 05. 2021, v ktorých vyjadrenie žalovaného, ktorý poukazoval na skutočnosť, že je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a je oprávnený poskytovať úvery na základe licencie České národní banky, súdy považovali z hľadiska uplatneného nároku za bezvýznamné, keďže poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným Národnou bankou Slovenska.

48. Za tejto situácie je potrebné na prejednávajúcu vec aplikovať ust. § 457 Občianskeho zákonníka, teda že pri neplatnosti zmluvy je každý z jej účastníkov povinný vrátiť druhému všetko čo podľa nej dostal, nakoľko sa jedná o plnenie z neplatného právneho úkonu. S poukazom na ust. §54a Občianskeho zákonníka musel súd uvedený nárok podrobiť skúmaniu z hľadiska jeho premlčania, pričom žalobca nerozporoval, že žalovanému boli peňažné prostriedky poskytnuté 19.6.2019.

49. V prípade neplatnej zmluvy sú zmluvné strany povinné vzájomne sa vyporiadať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Právny vzťah z bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu (napr. plnenie z neplatnej zmluvy, pri ktorej dôvod na plnenie vôbec nevznikol) alebo na základe určitej právnej skutočnosti(napr. bezdôvodné obohatenie získané z nepoctivých zdrojov). Funkciou právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je náprava nespravodlivej majetkovej nerovnováhy vzniknutej z titulu absencie relevantného právneho dôvodu. Ak bolo na základe zrušenej alebo neplatnej zmluvy plnené, každý z účastníkov zrušenej alebo neplatnej zmluvy je povinný vrátiť druhému to, čo podľa nej dostal.

50. V tomto prípade vzniká žalobcovi právo domáhať sa od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mu vzniklo vo výške poskytnutého úveru. Premlčaním sa rozumie právny následok kvalifikovaného uplynutia času vo vzťahu k povahe subjektívneho práva. Inštitút premlčania poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa a tak sa vznáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa.

51. Žalobca poskytol úver žalovanej dňa 19.6.2019. Od tejto doby si žalobca mohol uplatniť voči žalovanému svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

52. Subjektívna dvojiročná premlčacia doba uplynula k 19.6.2021 a keďže žaloba v tejto veci bola Okresnému súdu Banská Bystrica doručená až dňa 8.6.2022, teda takmer rok po uplynutí subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka, súd neostávalo iné ako žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

53. Na uvedenom nič nemení ani pripočítanie 76 dní k premlčacej dobe v zmysle zákona č. 62/2020 Z.z. (35 dní za obdobie neplynutia lehôt od 27. 3. 2020 do 30. 4 2020 a 41 dní od 19.1.2021 do 28.2.2021), nakoľko aj za týchto okolností nebola žaloba podaná včas v rámci dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby.

54. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

55. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

56. Podľa § 39a Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá

sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

57. Pojem dobrých mravov odráža prevažujúcu mienku rozhodnutej časti spoločnosti o tom, aký má byť výkon práv vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, aby tento bol v súlade so základnými a všeobecne rešpektovanými zásadami mravného poriadku, ako sú zásady slušnosti, poctivosti, čestnosti, dôvery a podobne. Za výkon práva s dobrými mravmi je teda možné považovať aj konanie, pri ktorom veriteľ postupom obchádzajúcim zákon či mariacim jeho zmysel a účel, poškodzuje či znevýhodňuje povinnú stranu v postavení spotrebiteľa.

58. Súd preto v prejednávanej veci poukazuje aj na tú skutočnosť, že úroky o výške 365 % ročne, (28 % na 28 dní respektíve odmena vo výške 28 eur za poskytnutie úveru v sume 100 eur na 28 dní) sú neprimerane vysoké a sú v rozpore s dobrými mravmi. Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu viac ako 65-násobne prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami.

59. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou do 1 roka (28 dní) v júni 2019 činil úrok 5,57 % p.a. (nové obchody). Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako trojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami.

60. Žalobcom požadovaný úrok z úveru ročne 365 % ročne, resp. 28 % na 28 dní spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, nakoľko bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 5,57 % ročne.

61. Zmluva o úvere, ktorú strany uzavreli dňa 19.6.2019, je vzhľadom na uvedené absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39a Občianskeho zákonníka. Dohodnutá odplata celkom v sume 28 eur predstavuje vo vzťahu k poskytnutému úveru vo výške 100 eur, ktorý sa zaviazal dlžník vrátiť v lehote 28 dní od poskytnutia úveru úrok 28 %, čo vychádza v prepočte 365 % ročne, čo jednoznačne možno kvalifikovať ako civilnoprávnu úžeru pre hrubý nepomer v poskytnutých plneniach. Kvalifikačným kritériom úžery v tomto prípade bola žalovaného neskúsenosť a dôverčivosť. Podľa dôvodovej správy neskúsenosť spočíva „napríklad v nedostatočnej znalosti cien, nákupných možností spravidla v spojení s dôverčivosťou. Ide predovšetkým o neskúsenosť pri vybavovaní majetkových záležitostí. To môže vyplývať z neskúsenosti v širšom zmysle, resp. z neskúsenosti v určitej oblasti ľudskej činnosti, ktorá má dopad na majetkovú sféru človeka“. Dôverčivosť "predstavuje stav a konanie spotrebiteľa, ktorý ako tzv. slabšia zmluvná strana nedisponuje takou mierou obozretnosti, ktorá by mu zaručila ochranu jeho práva pri ekonomickej nadvláde dodávateľa. Spotrebiteľ je tak náchylný uveriť všetkým prezentovaným skutočnostiam, keďže objektívne nemá dispozíciu na kvalifikované posúdenie dodávateľom poskytovaných skutočností“. Žalobca, ako subjekt disponujúci odbornými finančnými, ekonomickými aj právnymi znalosťami, je vo vzťahu k bežnému spotrebiteľovi v zjavnej výhode. Medzi stranami sporu bola dohodnutá odplata nie vo forme úrokov, ale vyjadrená pevnou sumou, ktorá je podľa názoru odvolacieho súdu zámerne vyjadrená pevným poplatkom vo výške 28 eur a nie percentuálne. Žalovaný ako spotrebiteľ primerane rozumovo vyspelý a obozretný v dôsledku absencie skúseností a znalostí danej problematiky a v dôvere v odbornú zdatnosť a serióznosť žalobcu tak vstúpil do zmluvného vzťahu, ktorý nebol v súlade so zákonom a bol pre neho extrémne nevýhodný. Toto možno konštatovať aj napriek tomu, že žalovaný musel vedieť, že poskytnutie úveru je odplatným aktom, nemusel si však uvedomiť, že úver je úročený úrokmi v rozsahu 365 % ročne, čo je neakceptovateľné a nepoživajúce právnu ochranu.

62. Postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, ako je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, keď hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne keď je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Korektív dobrých mravov však nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 20. apríla 2004, sp. zn. 32 Odo 1047/2003). 14. Za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi možno považovať len také konanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu

a zmyslu sledovaného právnou normou, ale ktoré je v rozpore s ustálenými dobrými mravmi vedené priamym úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu. (rozsudok Najvyššieho súdu ČRz 12. novembra 2014, sp. zn. 31 Cdo 3931/2013)15.

63. Súd je toho názoru, že na žalobcu dopadajú všetky dôsledky nečestného úžerného konania, ktoré je nepochybne v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka, vrátane toho, že musí počítať s odmietnutím súdnej ochrany. Súdna ochrana sa principiálne neposkytuje osobe konajúcej so zlým úmyslom alebo hoc aj z neobstaranosti s cieľom poškodiť dlžníka, ktorá do úverovej zmluvy už len zakomponuje úžerné úroky. Súd chráni vzťahy založené na dobromyseľnosti a čestnosti, nie tie, ktoré umožňujú veriteľovi potencionálne žiadať nečestnú odplatu za poskytnutie úveru či pôžičky rôznymi sofistikovanými spôsobmi.

64. Žalobca požadujúci aj len keď v zmluve 365 %-ný úrok nemôže legitímne očakávať poskytnutie súdnej ochrany. Totižto pasívny spotrebiteľ ani len neobjasní koľko potencionálne už dodávateľovi zaplatil z úžerného úroku mimo súdnej kontroly a preto možno konštatovať nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ mohol plniť úžerné úroky bez konzekvencie súdu. Z dôvodu odradzujúcich účinkov je neúspech žaloby aj v časti bezdôvodného obohatenia naplnený. Žaloba žalobcu neobstojí keď selektívne uplatňuje hoc aj to, čo potencionálne mu pred súdmi prejsť môže.

65. Uvedené tak samo o sebe možno pokladať za samostatný dôvod, pre ktorý nebolo možné žalobe vyhovieť ani v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (v súvislostiach porovnaj uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20CoCsp/46/2020 z 25. 05. 2021 v obdobnej veci žalobcu).

66. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

67. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu k veci.

68. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

69. V danom konaní bol žalobca neúspešný, pretože súd žalobu zamietol. Z uvedeného vyplýva, že v konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému patrí nárok na priznanie náhrady trov konania v rozsahu 100%.

70. Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať aj na článok 17 CSP, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Nakoľko žalovanému nevznikli žiadne trovy konania, súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že nemá nárok na náhradu trov konania, a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej sp. zn. 6 Cdo 166/2016zo dňa 26.10.2016, obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 5/2017 zo dňa 25.1.2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a

čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.